

Arrest

nr. 282 587 van 2 januari 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. STAES
Amerikalei 122 bus 14
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 28 december 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 19 december 2022 tot teruggedrijving (bijlage 11).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 december 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 december 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. SOMERS, die loco advocaat P. STAES verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De bestreden beslissing stelt:

“TERUGDRIJVING

Op 19/12/22 om 7.15 uur, aan de grensdoorlaatpost BruNat
werd door ondergetekende, [M.C.] 1° Hoofdinspecteur

de heer / mevrouw :

naam [M.] voornaam [R.G.]

geboren op [...]1963 te Erevan geslacht (m/v) Mannelijk

die de volgende nationaliteit heeft Armenië wonende te [...]

houder van het document paspoort nummer BA0690721
afgegeven te Armenië op : 12/08/2014

houder van het visum nr. [...] van het type [...] afgegeven door [...] geldig van [...] tot [...] voor een
duur van [...] dagen, met het oog op : [...]

afkomstig uit [...] met [...] (het gebruikte transportmiddel vermelden en bijvoorbeeld het nummer van de
vlucht), op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt
geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het
grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en):

[...]

[x] (C) Is niet in het bezit van een geldig visum of een geldige machtiging tot verblijf (art. 3, eerste lid,
1°/2°)

Reden van de beslissing: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum. Betrokkene is in het bezit
van een Belgische verblijfskaart. Deze verblijfskaart werd echter gesupprimeerd op 25/04/2022.
Betrokkene is vertrokken sedert 09/10/2021 en bijgevolg meer dan 1 jaar in het buitenland verbleven
waardoor hij zijn verblijfsrecht verloren heeft.

[...]"

1.2. Verzoekschrift

Verzoeker stelt:

"I. Feiten en retroacten

Verzoeker is afkomstig uit Armenië. Hij kwam ruim 20 jaar geleden naar België, samen met zijn zoon en
dochter. Zij hadden/hebben hier allen verblijfsrecht.

Verzoeker reisde d.d. 09.10.21 naar Armenië. Hij werd daar behandeld voor een infiltratieve tuberculose
van de bovenkwab van de rechterlong in het stadium van bederf en uitzaaiing. Deze behandeling werd
verdergezet in het medisch centrum aldaar (stuk 3). .

Deze behandeling werd een maand geleden afgerond, waarna verzoeker besloot terug te keren naar
België. Hij heeft hier immers een B-kaart met nummer 31388461, dewelke geldig is van 3.01.18 tot en
met 3.01.23.

Verzoeker kwam d.d. 19.12.22 in Zaventem, alwaar hij werd aangehouden en hem een bijlage 11 (stuk
1), en beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats (stuk 3) werd
afgeleverd.

Verzoeker was verbaasd, aangezien hij over een geldige Belgische verblijfskaart beschikt. Echter, er werd
hem medegedeeld dat deze kaart gesupprimeerd werd d.d. 25.04.22.

De raadsman van verzoeker trachtte te contact op te nemen met de autoriteiten van de woonplaats van
verzoeker (in casu de stad Antwerpen), maar gelet op hun enorme werkachterstand, en de recente
cyberaanval kwam er tot op heden geen antwoord.

Alleszins werd onmiddellijk een verzoek tot herinschrijving ingediend, om de verblijfssituatie van verzoeker
in orde te brengen (stuk 5).

Er werd een bijlage 11, terugdrijving betekend aan verzoeker. Hij wordt sindsdien vastgehouden in
gesloten centrum Caricole te Steenokkerzeel.

Verzoeker kan zich onmogelijk akkoord verklaren met bestreden beslissing en verzoekt om de schorsing
bij uiterst dringende noodzakelijkheid van deze beslissing.

Vermelde feitelijke gegevens rechtvaardigen de dringende noodzakelijkheid. Verzoeker kan ieder moment gerepatriëerd worden; hij heeft het recht op een ernstig rechtsmiddel om zijn recht op privéleven en vrijheid aan te vechten.

II. Belang

Verzoeker geeft blijk van de vereiste hoedanigheid en van het vereiste belang.

De aangevochten beslissing schaadt verzoeker persoonlijk in zijn belangen en deze belangen zijn actueel. Aangezien verzoeker hogere rechtsnormen inroept, zoals artikel 8 EVRM, kan artikel 3 Verblijfswet daaraan geen afbreuk doen.

III. Uiterst dringende noodzakelijkheid

De zaak is hoogdringend.

Verzoeker is het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. In het bijzonder wordt hij vastgehouden in het centrum Caricole.

[...]

IV. Hoogdringendheid

De zaak is hoogdringend. Verzoeker is opgesloten in het transitcentrum Caricole te Steenokkerzeel.

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Verblijfswet. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering wettelijk vermoed.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast wat betreft de beslissing tot teruggedrijving. Repatriëring kan elke dag gebeuren.

V. In Rechte: de middelen

[...]

EERSTE EN ENIGE MIDDEL:

- Schending van artikel 3, 19 en 74/13 van de Verblijfswet.

- Schending van artikel 35, 39 en 40 van het Verblijfsbesluit.

- Schending van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

- Schending van de materiele motiveringsplicht.

- Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel

- Schending van artikel 8 EVRM.

- Schending van artikel 41 van het Handvest.

De bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd: [...]

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd na te gaan of de overheid bij de beoordeling van is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). [...]

Eerste onderdeel,

Het is voor verzoeker allerminst duidelijk wat juist de precieze wetsbepaling is die werd toegepast in de bestreden beslissing.

In de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar zowel artikel 19, eerste lid, artikel 19, tweede lid, als artikel 42quinqües van de Verblijfswet.

Deze bepalingen hebben respectievelijk betrekking op de situaties van gevestigde of lang verblijvende vreemdelingen, op langdurig ingezetenen en op Unieburgers en hun familieleden met een langdurig verblijf.

De bestreden beslissing beperkt zich ertoe deze wetsbepalingen op te sommen, zonder duidelijk te maken welke de bepaling is die op verzoeker werd toegepast.

Vervolgens worden ook de verschillende reglementaire bepalingen vernoemd, eveneens zonder dat daarbij wordt gepreciseerd wat de bepaling is die werd toegepast.

Verzoeker meent dat hier rees een schending plaatsvindt van de motiveringsverplichting en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Tweede onderdeel,

In de bestreden beslissing (stuk 2) motiveert de Dienst Vreemdelingenzaken zijn weigering van toegang

onder meer op basis van de artikelen 3 en 19 van de Verblijfswet, alsmede de artikelen 35 en 39 van het Verblijfsbesluit.

Er wordt gesteld dat verzoeker zijn verblijfsrecht verliest wanneer hij twaalf opeenvolgende maanden buiten het Rijk verblijft, tenzij er voldaan is aan de verplichtingen voorzien in artikel 39 Verblijfsbesluit, met name het bewijzen dat de hoofdbelangen in België behouden blijven, en er kennis werd gegeven van het voornemen het land te verlaten en er terug te keren.

Verzoeker wijst op artikel 40 van het Verblijfsbesluit: [...]

Verzoeker wijst op de omstandigheden buiten zijn wil om, die duidelijk verhinderd hebben om binnen de toegestane termijn terug te keren naar België.

Immers, verzoeker werd medisch behandeld in Armenië, en kon onmogelijk vroeger terugkeren naar België. Dit wordt medisch geattesteerd (stuk 4).

Artikel 39 §3 van het Verblijfsbesluit bepaalt dat een vreemdeling die langer dan een jaar afwezig is geweest, zijn recht op terugkeer kan uitoefenen op drie voorwaarden: [...]

Verzoekster voldeed in de mate van het mogelijke aan deze voorwaarden. Zijn verblijfskaart was bij zijn terugkeer nog geldig. Na zijn terugkeer wilde hij zich ook onmiddellijk aanmelden bij het gemeentebestuur. Het was ook absoluut niet de intentie van verzoeker om België geruime tijd te verlaten, zodoende lichtte hij de gemeente niet in over zijn vertrek. Helaas besliste zijn medische situatie hier anders over.

Het staat ook onomwonden vast dat verzoeker zijn hoofdbelangen behield in België. Hij woont hier al ruim 20 jaar, en heeft hier een gezins- en privéleven. Zijn zoon en dochter hebben hier tevens verblijfsrecht, en vormen zijn kerngezin.

Verwerende partij heeft te snel gehandeld heeft zonder de stukken van het administratief dossier te consulteren. Een schending van de materiele motiveringsplicht wordt voldoende aannemelijk gemaakt.

Zie naar analogie naar het UDN-arrest RvV van 31 mei 2011 (nr. nr. 62 642). Verwerende partij moet, wanneer zij beweert dat verzoeker een onwettige immigrant is, een gedegen onderzoek voeren en niet overhaast te werk gaan (zie Raad van State 7 april 2002, nr. 105.418).

Derde onderdeel,

Artikel 41, § 2, van het Handvest alsmede het algemeen beginsel van administratief recht audi alteram partem verplichten de administratie om eenieder waartegen een maatregel overwogen wordt, die haar of hem nadelig zou kunnen beïnvloeden, op voorhand te horen; en het gelijklopend recht van deze persoon om gehoord te worden voordat zulke beslissing wordt genomen.

In deze mate zijn de waarborgen vastgesteld in het Handvest in casu van toepassing.

Indien verzoeker grondig gehoord had geweest, had hij kunnen wijzen op de reden waarom hij langdurig afwezig was (omwille van de medische problematiek), en verwijzen naar zijn gezinsleven. Hij had kunnen mededelen dat hij geenszins op de hoogte was van het feit dat zijn verblijfskaart gesupprimeerd zou zijn. Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in kennis te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten.

Dat verzoeker van mening is dat dit refoulementbesluit onvoldoende gemotiveerd is met het oog op de bescherming waarin artikel 8 van de EVMR voorziet. Artikel 74/13 van Verblijfswet bepaalt eveneens dat bij elk verwijderingsbesluit rekening moet worden gehouden met het gezinsleven van de persoon voor wie dit bevel tot vertrek bedoeld is.

In de bestreden beslissing wordt op geen enkele wijze rekening gehouden met het gezins- en privéleven, laat staan dat er op een ordentelijke wijze een proportionaliteitsafweging zou zijn gebeurd.

Verzoeker wijst op de banden in België met zijn zoon en dochter. Hoewel moet blijken dat de vereiste bijzondere afhankelijkheidsband die nodig is op te spreken van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aanwezig is, belet dit niet dat het EHRM heeft geoordeeld dat in zoverre de familie- of gezinsbanden van de betrokkene niet kunnen gelijkgesteld worden met een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, zij voor een vreemdeling, die lange tijd gevestigd was in het Rijk, wel onderdeel kunnen uitmaken van het privéleven (zie EHRM 2 juni 2005, nr. 77785/01, Znamenskaya v. Rusland, § 27).

In casu betreft het een situatie van weigering van een voortgezet verblijf. Hierbij aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is in het privé- en/of familie- en gezinsleven en dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen.

Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien (legaliteit), ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen (legitimiteit) en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken (proportionaliteit).

Staten beschikken dus over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak aan inmenging. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect van het prive- en/of familie- en gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Oner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarkozy en Mahran/Oostenrijk, § 62).

Derhalve moet een redelijke afweging worden gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 76).

Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nuriez/Noorwegen, § 84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62).

Alle van belang zijnde elementen dienen hierbij zichtbaar te zijn betrokken. Artikel 8 van het EVRM vereist derhalve dat in het geval van verzoeker een grondige afweging moest worden gemaakt voorafgaand aan een eventuele terughouding, die uitdrukkelijk rekening houdt met alle relevante elementen, zoals de aanwezigheid van zijn zoon en dochter in België, zijn langdurig verblijf in België, en het feit dat hij zijn gezinsleven verder wenste te zetten in België, maar dit niet mogelijk was omwille van de medische overmacht.

Er dient in alle redelijkheid van uit te worden gegaan dat verzoeker, die hier jarenlang (legaal) verbleef, nog steeds het centrum van zijn belangen heeft in ons land.

Gelet op het genoegzaam aangetoonde gezins- en privéleven in België, dat werd ontwikkeld gedurende een legaal verblijf van meerdere jaren, en het feit dat verzoeker door omstandigheden buiten zijn wil vertraging heeft opgelopen bij het uitoefenen van zijn recht op terugkeer gedurende een jaar, dient er geoordeeld te worden dat de in de bestreden beslissing gemaakte beoordeling volstrekt disproportioneel is. De verwerende partij heeft bij het maken van de door artikel 8.2 van het EVRM vereiste proportionaliteitsafweging geen rekening gehouden met alle specifieke elementen van de zaak.

VI. Moeilijk te herstellen ernstig nadeel

Het moeilijk te herstellen nadeel kan in een relatief summiere uiteenzetting geschieden, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten (RvSt, 1 december 1992, nr. 41.247).

[...]

Wat betreft het nadeel volstaat het dat de bestreden beslissing voor verzoeker griefhoudende gevolgen kent, met andere woorden haar schaadt. De rechtspraak getuigt van een ruime interpretatie bij de beoordeling van het nadeel. [...]

Verzoeker wijst er op dat het begrip 'moeilijk te herstellen ernstig nadeel' niet kan beperkt worden tot een nadeel dat voortvloeit een schending van het EVRM of een andere mensenrechtenverdrag (schendingen die op zich wel een moeilijk te herstellen ernstig nadeel betekenen), maar dat het begrip ruimer is dan deze specifieke schendingen van mensenrechten.

Verzoeker stelt in eerste instantie dat hem moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is in die mate dat geen redelijk denkend mens dat kan betwisten, en verder dat hij, zoals uit de middelen blijkt, prima facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM aanvoert.

Bovendien formuleerde verzoeker ernstige middelen betreffende 8 EVRM. Er werd immers geen rekening gehouden met het bestaande gezinsleven van verzoeker. Verder werd het hoorrecht (Art 41 EU-Handvest) niet gerespecteerd."

1.3. Verzoeker voegt volgende stukken bij het verzoekschrift:

"1) Bijlage 11 d.d. 19.12.22

2) Intrekking verblijfsrecht

3) Beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats d.d. 19.12.22

4) Medisch attest d.d. 20.12.22

5) Aanvraag herinschrijving d.d. 23.12.22"

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (PR RvV) bepaalt dat indien de uiterst dringende noodzakelijk-

heid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de voorwaarde van het uiterst dringende karakter

In casu bevindt verzoeker zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering op grond van artikel 39/82 § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat in casu vast en wordt niet betwist door verweerder.

Aan de cumulatieve voorwaarde van het uiterst dringende karakter is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

2.3.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag verzoeker zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Hij dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat hij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich te verdedigen de feiten en argumenten die verzoeker aanhaalt.

Verzoeker dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat hij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat hij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoeker, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (artikelen 2,3,4, eerste lid en 7 van het EVRM).

2.3.2. Het moeilijk te herstellen ernstig nadeel wordt gesitueerd in de schending van artikel 8 van het EVRM.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de schending van artikel 8 van het EVRM tracht aan te tonen als volgt:

“Dat verzoeker van mening is dat dit refoulementbesluit onvoldoende gemotiveerd is met het oog op de bescherming waarin artikel 8 van de EVMR voorziet. Artikel 74/13 van Verblijfswet bepaalt eveneens dat bij elk verwijderingsbesluit rekening moet worden gehouden met het gezinsleven van de persoon voor wie dit bevel tot vertrek bedoeld is.

In de bestreden beslissing wordt op geen enkele wijze rekening gehouden met het gezins- en privéleven, laat staan dat er op een ordentelijke wijze een proportionaliteitsafweging zou zijn gebeurd.

Verzoeker wijst op de banden in België met zijn zoon en dochter. Hoewel moet blijken dat de vereiste bijzondere afhankelijkheidsband die nodig is op te spreken van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aanwezig is, belet dit niet dat het EHRM heeft geoordeeld dat in zoverre de familie- of gezinsbanden van de betrokkene niet kunnen gelijkgesteld worden met een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, zij voor een vreemdeling, die lange tijd gevestigd was in het Rijk, wel onderdeel kunnen uitmaken van het privéleven (zie EHRM 2 juni 2005, nr. 77785/01, Znamenskaya v. Rusland, § 27).

In casu betreft het een situatie van weigering van een voortgezet verblijf. Hierbij aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is in het privé- en/of familie- en gezinsleven en dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen.

Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien (legaliteit), ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen (legitimiteit) en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken (proportionaliteit).

Staten beschikken dus over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak aan inmenging. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect van het prive- en/of familie- en gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Oner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarkozy en Mahran/Oostenrijk, § 62).

Derhalve moet een redelijke afweging worden gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 76).

Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nuriez/Noorwegen, § 84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62).

Alle van belang zijnde elementen dienen hierbij zichtbaar te zijn betrokken. Artikel 8 van het EVRM vereist derhalve dat in het geval van verzoeker een grondige afweging moest worden gemaakt voorafgaand aan een eventuele teruggrijping, die uitdrukkelijk rekening houdt met alle relevante elementen, zoals de aanwezigheid van zijn zoon en dochter in België, zijn langdurig verblijf in België, en het feit dat hij zijn gezinsleven verder wenste te zetten in België, maar dit niet mogelijk was omwille van de medische overmacht.

Er dient in alle redelijkheid van uit te worden gegaan dat verzoeker, die hier jarenlang (legaal) verbleef, nog steeds het centrum van zijn belangen heeft in ons land.

Gelet op het genoegzaam aangetoonde gezins- en privéleven in België, dat werd ontwikkeld gedurende een legaal verblijf van meerdere jaren, en het feit dat verzoeker door omstandigheden buiten zijn wil vertraging heeft opgelopen bij het uitoefenen van zijn recht op terugkeer gedurende een jaar, dient er geoordeeld te worden dat de in de bestreden beslissing gemaakte beoordeling volstrekt disproportioneel is. De verwerende partij heeft bij het maken van de door artikel 8.2 van het EVRM vereiste proportionaliteitsafweging geen rekening gehouden met alle specifieke elementen van de zaak.”

2.3.3. Artikel 8 van het EVRM luidt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de

bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing. De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoeker een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Volgens verzoeker verhindert de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing het bestaande gezins- en privéleven aangezien hij zijn hoofdbelangen behield in België: hij woont hier al ruim 20 jaar legaal en zijn zoon en dochter hebben verblijfsrecht en vormen zijn kerngezin. Ingevolge overmacht, met name zijn medische situatie, is hij langer dan één jaar afwezig geweest uit België.

Het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM tussen verzoeker en de meerderjarige kinderen is in casu echter niet aangetoond. Daargelaten de vaststelling dat uit verzoekers gehoor op 19 december 2022 blijkt dat hij verklaarde drie kinderen te hebben (vragenlijst van 19 december 2022, punt 3) terwijl in het verzoekschrift enkel melding wordt gemaakt van *“zijn zoon en dochter”*, volgt uit de rechtspraak van het EHRM dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (cf. EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59).

De Raad stelt op het eerste zicht vast dat de verzoekende partij geen gewag maakt van het bestaan van dergelijke bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden. Verzoeker brengt geen concreet element bij waaruit een afhankelijkheid tussen hem en zijn kinderen zou kunnen blijken.

Aldus toont verzoeker niet aan dat hij met zijn kinderen een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM heeft. Tevens vallen sociale relaties niet onder de bescherming van deze verdragsbepaling en worden er ook geen stukken bijgebracht die het bestaan van een beschermenswaardig privéleven in de zin hiervan aantonen.

Aangezien verzoeker geen beschermenswaardig gezinsleven met zijn kinderen aannemelijk maakt, diende en dient bijgevolg geen belangenafweging te worden gemaakt tussen de verschillende belangen nu de eerste vereiste voor het beoordelen van een mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM het bestaan van een effectief gezinsleven in de zin van dit verdragsartikel vereist.

Verzoeker verwijst middels een gevoegd medisch attest (stuk 4) naar een ondergane medische behandeling in Armenië ingevolge dewelke hij buiten zijn wil om België langer dan één jaar heeft verlaten. Verzoeker haalt bijgevolg aan dat er sprake zou zijn van een situatie van overmacht. Uit het attest blijkt dat verzoeker zou zijn gehospitaliseerd wegens tuberculose van 19 november 2020 tot 20 januari 2021 in Armenië en dat *“De behandeling werd voortgezet in [...] Medisch Centrum. De behandeling werd afgerond een maand geleden”*. Ter zitting stelt zijn advocaat dat verzoeker na de behandeling op 2 februari 2021 terugkeerde naar België en hij op 9 oktober 2021 (zoals ook gesteld in het verzoekschrift) andermaal naar Armenië reisde alwaar hij opnieuw werd behandeld en, zoals geattesteerd, *“De behandeling werd afgerond een maand geleden”*. Verzoeker toont echter niet aan dat hij na 2 februari 2021 (terugkeer uit Armenië) in België niet zou kunnen worden behandeld voor zijn aandoening. Evenmin toont hij concreet aan dat hij na zijn vertrek naar Armenië in oktober 2021 langer dan één jaar in de onmogelijkheid was om terug te keren naar België. Dat verzoeker in een overmachtssituatie verkeerde en daardoor niet kon terugkeren naar België wordt niet aangetoond met het medisch attest, dat overigens dateert van na de bestreden beslissing. Daarenboven dient ook te worden vastgesteld dat verzoeker bij het invullen van de vragenlijst op 19 december 2022 op de vraag *“Heeft u een ziekte? Zo ja, welke ziekte?”* antwoordde met *“neen”*. Indien verzoeker een langdurige behandeling had ondergaan voor de aandoening zoals geattesteerd en die aanleiding zou hebben gegeven tot de aangevoerde overmachtssituatie kan redelijkerwijs worden aangenomen dat hij hiervan melding zou hebben gemaakt, quod non.

2.3.4. Aan de cumulatieve voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is niet voldaan.

3. Aangezien de cumulatieve voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel niet is vervuld, dient de vordering in uiterst dringende noodzakelijkheid te worden verworpen

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Uitgesproken in Brussel in openbare terechtzitting op twee januari tweeduizend drieëntwintig door:

W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

W. MULS